

OPRACOWANIE WYDAWNICTW CIĄGLYCH

WYDAWNICTWA SERYJNE

Wydawnictwo seryjne składa się z odrębnych dzieł różnych autorów, z których każde ma własny tytuł i stanowi wydawnictwo zwarte. Ukazuje się nieregularnie. Poszczególne pozycje połączone są w całość wydawniczą wspólnym tytułem serii, najczęściej posiadają jednolitą szatę wydawniczą. Tytuł serii zawiera niekiedy ogólną charakterystykę wydawanych pozycji.

Pierwszą serię zawdzięczamy J. A. Załuskiemu, który w 1752 r. wydał w Warszawie „Zebranie rymów przez wierszopisów żyjących, lub naszego wieku zeszyłych pisanych”, t. 1. Ostatni 5 tom wyszedł w 1756 r.

Encyklopedia Wiedzy o Książce podaje, że zaczątkiem wydawnictw seryjnych są edycje z początku wieku XIX-tego, takie jak Mostowskiego 27 tomowy „Wybór Cenniejszych Pisarzy Polskich” (1803—1808) i Gałęzowskiego 19 tomowy „Zbiór Pisarzy Polskich” (1828—1833).

Po powstaniu listopadowym wychodziła w Lipsku seryjna „Biblioteka Kieszonkowa Klasyków Polskich” pod redakcją J. N. Bobrowicza (1834—1840). Wyszło 37 tomów.

Istniały także serie o charakterze popularnym: „Biblioteka Mrówki” we Lwowie, „Biblioteka Macierzy Polskiej” w Krakowie, „Biblioteka Tanich Książek dla Ludu i Młodzieży” w Cieszynie. Dorobek tych serii sięga setek tomików.

Wyższy poziom reprezentowały serie beletrystyczne, jak zasłużona „Biblioteka Dzieł Wyborowych” Sikorskiego w Warszawie, która w pierwszym okresie (1897—1900) wydała 163 tomy.

Wraz ze wzrostem i rozwojem towarzystw naukowych poczęły pod ich patronatem ukazywać się coraz liczniejsze wydawnictwa seryjne. Staraniem Towarzystwa Miłośników Historii wychodziła „Biblioteka Krakowska” (1897—1958). Akademia Umiejętności wydawała „Bibliotekę Pisarzy Polskich” od 1889 r.

W latach międzywojennych zaczęła ukazywać się w Krakowie „Biblioteka Narodowa”, obecnie seria Ossolineum.

Obecnie w Polsce wychodzą serie w większości wydawnictw.

W wydawnictwach seryjnych jednostkami katalogowymi są poszczególne dzieła wchodzące w skład serii. Tytuł całości wydawnictwa (tytuł serii) wraz z kolejnym numerem pisze się na końcu opisu katalogowego, w miejscu przeznaczonym na uwagi.

Dla całości wydawnictwa sporządza się kartę zbiorową. Karta zbiorowa zawiera wykaz znajdujących się w bibliotece części danego wydawnictwa seryjnego. Na karcie zbiorowej umieszcza się tytuł oraz szczegóły wydawnicze wspólne dla wszystkich części. Następnie wylicza się posiadane przez bibliotekę części, podając ich kolejny numer, autora (nazwisko i inicjał imienia), skrócony tytuł oraz rok wydania. Na części, których biblioteka nie posiada zostawia się wolne miejsce.

Dzieła wchodzące w skład serii otrzymują sygnatury indywidualne, umieszczone przy poszczególnych tomach wydawnictwa seryjnego.

BIBLIOGRAFIA

1. Assbury E., Bruszewski T., Czarnecka J.: Biblioteka fachowa. Warszawa SBP 1978.
2. Bibliotekarstwo naukowe. Praca zbior. pod red. A. Łysakowskiego. Warszawa PWN 1956.
3. Encyklopedia Wiedzy o Książce. Wrocław Ossolineum 1971.
4. Grycz J., Borkowska W.: Skrócone przypisy katalogowania alfabetycznego. Warszawa SBP 1975.
5. Morawska A.: Serie wydawnicze w Polsce Ludowej. Warszawa Wiedza Powszechna 1971.
6. Rytel. Z.: Katalog alfabetyczny i katalogowanie. Wyd. 4. Warszawa SBP 1974.